

DUNGEONS & DRAGONS
FORGOTTEN REALMS®

R. A. SALVATORE

MAESTRO

NÁVRAT DOMŮ II.

FANTOM
2021 *PRINT*

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podoba se skutečnými osobami, ať žijícími, nebo ne, je čistě náhodná. Kniha je chráněna autorským zákonem USA. Jakákoli reprodukce nebo neautorizované užití textu či kreseb je zakázáno bez písemného souhlasu Wizards of the Coast, Inc.

Loga FORGOTTEN REALMS a WIZARDS OF THE COAST jsou chráněnými obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Všechny postavy Wizards of the Coast, jména i výrazně jim podobná jména jsou obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Copyright © 2016 Wizards of the Coast, Inc.
Práva na české vydání vlastní FANTOM Print
Cover art Aleksi Briclot
Translation Kateřina Niklová

ISBN 978-80-7594-080-3

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

Předehra

U Lolthiných chlupatých nohou!“ zvolal Braelin Janquay a potřásl nevěřícně hlavou nad masakrem, který se před ním odehrával.

„Kruhovou jeskyni v Mistrínách, komplexu velkých průchodů, které představovaly hlavní přístupovou cestu do Menzoberranzanu, zaplavily stovky, tisíce démonů. Byli prakticky před branami města.

Podél stěn jeskyně stáli kouzelníci a kněžky z řad temných elfů. Magická salva, která pršela dolů na síly Propasti, překonávala vše, co si jen Braelin uměl představit, natož aby toho byl svědkem. Stovka blesků se prořezávala stejně mocným proudem ohnivých koulí. Magické bouře se opíraly do démonských vetřelců – do zombiům podobných stalů a opičích balgurů – prudce na ně dorážely a podtrhávaly jim nohy na zledovatělém podloží, takže vetřelci padali a hynuli v oblacích páry, jak kolem nich explodovaly ohnivé koule.

Drowská past sklápala s devastujícím účinkem, jenže démoni se hrnuli dál.

„Dokážou je zlikvidovat všechny?“ zeptal se užaslý Braelin.

„Připrav se,“ vyštěkl na něj Tiago. „Někteří se dostanou skrz, a jestli mě zklameš, budu nemilosrdný.“

Braelin se na drzého Baenre dlouze zahleděl a usilovně se snažil skrýt hluboké opovržení, jež k němu cítil. Jarlaxl a Beniago ho před Tiagovou výbušnou povahou a povýšeným chováním varovali. Jarlaxl věděl, jak to mezi šlechtici Baenre chodí, líp než kdokoli jiný mimo úzký okruh rodiny, a Beniago byl Tiagův bratranec. Jenže Braelin posledních několik desetiletí sloužil v Bregan D'aerthe. Víc než polovinu ze svých devadesáti pěti let prožil s Jarlaxlovou bandou a většinou mimo město. Teď ovšem byl zpět v náručí Menzoberranzanu a Tiagova arogance,

jed, který odkapával z každého jeho slova – a ze slov tolika jiných drowů, hlavně šlechticů rodu Do'Urden, kde nyní Braelin sloužil – ho šokovaly.

Nic se nezměnilo, jen Braelin uprchl ze strojené reality Menzoberranzanu, kterou nyní vnímal jinak. V prvních letech svého života byl na ni zvyklý, byl vůči ní otupělý, jenže teď ho každé slovo dráždilo a musel vynaložit veškerou sebekontrolu, aby skryl odpor, který cítil k hanebným zvykům svého lidu.

Stěny jeskyně se dál otrásaly magickými salvami, určenými pro útočící démonské hordy ve větší komnatě o kus dál na západ. Po jednom oslnivě jasném útoku sebou Tiago i Braelin trhli.

„Ravel a jeho blesková pavučina,“ poznamenal Tiago a navzdory trpkému výrazu kývl. Ravel, bývalý kouzelník Xorlarrinů, který nyní sloužil rodu Do'Urden, si tímto rituálním přidavkem k běžnému bleskovému výboji získával docela slušnou pověst. Dva drowové, velící obraně chodeb, byli hned při několika příležitostech očitými svědky tohoto útoku, a tak si uměli dobře představit, kolik démonů se teď v důsledku jeho ničivého účinku rozpouští.

Sotva Tiago domluvil, roztřásla zem kakofonie neuvěřitelných měřítek, jejíž výbuchy se patrně nesly chodbami až zpátky do Menzoberranzanu. Dokonce i tady, několik set kroků od samotné bitvy, cítil Braelin žár magického požáru. Uvolnil trochu ruce na mečích, neboť si uměl jen těžko představit, že by z takových jatek unikl tímto směrem nějaký démon.

„Magický střet se blíží ke konci,“ zkonstatoval Tiago, když otřesy konečně ustaly. Jako v časech oslav i v bitvě mágové rádi na závěr přidali ohromující ukázkou svého umění.

Braelin kývl. Ravel jim oznámil, že bleskovou pavučinu použije až ve chvíli, kdy se masakr v jeskyni bude chýlit k závěru, a výsledné dunění to potvrzovalo. Bylo téměř jisté, že se příliv démonských sil ztenčil, proto kouzelníci a kněžky sáhli po posledním skvělém kousku.

„Masakr v jeskyni brzy skončí!“ zakřičel Tiago.

Jeho volání se rozlehlo zástupy vojáků a neslo v sobě nepo-

piratelnou sílu rozkazu. Bojový mistr zastával ten den pozici velitele hlavního válečného voje, pod jeho velení tak spadali všichni bojovníci okolo, a to včetně stovky pěšáků a desetinásobku orků, goblinů, gobrů a koboldských otroků.

Braelin pozorně poslouchal, když Tiago štěkal rozkazy, rozmisťoval skupiny a organizoval předsunuté týmy, které měly krýt ústup těch kouzelníků nebo kněžek, kteří se nemohli z jeskyně dostat magickým způsobem. Sice tu byly předem připravené sférické dveře, kterými se mnoho mágů přeneslo zpátky do města, jenže ty byly vyhrazeny pouze těm, kdo sem dorazili jen kvůli této léčce. Mnozí jiní, a to včetně příslušníků rodu Do'Urden, byli přiděleni k válečné družině, takže brzy opět zaujmou své místo pod Tiagovým velením.

Co zanechalo v Braelinovi největší dojem, byl tón, kterým bojový mistr své rozkazy chrlil; naznačoval totiž, že ho výsledek bitvy moc nepotěšil. Braelin si všiml oné kombinace povýšenosti a frustrace už od začátku. Jeho společník, Valas Hune, patrně nejlepší zvěd Bregan D'aerthe, jim před několika hodinami přinesl zprávy o tom, že se blíží horda démonů. Tato informace povýšila dnešní dění nad Tiagovu pravomoc a vyžádala si magickou komunikaci se samotnými vládci města. Čarodějec vyslal všechny své kouzelníky, Arach-Tinilith všechny své kněžky v zácviku a mnohé velké rody, a to včetně Baenre a Barrison Del'Armgo, týmy svých nejlepších mágů.

A to znamenalo, že Tiago zůstal sedět v chodbě, kde vládl klid a mír, v ruce pevně svíral svůj krví nepotřísněný meč a v jeskyni opodál, kde předtím nastražili léčku, zatím bylo dosaženo slavného vítězství. Braelin vskutku žasl nad tím, jak zoufale bojový mistr prahne po bitvě. A navíc s démony!

Jeho hněv nepolevoval a Braelin věděl, že pramení z toho, že se Tiagovi nepodařilo získat hlavu Drizzta Do'Urdena.

Pohyb v chodbě před nimi je informoval o návratu mágů. Jako první šly kněžky, které dávaly najevo jen velmi malé znepokojení, což jim potvrdilo, že masakr v jeskyni byl téměř totální – a to jen zhoršilo Tiagův zamračený výraz. Kněžky, a to včetně Saribel Do'Urden, Tiagovy ženy, prošly kolem Tiaga,

Braelina a ostatních velitelů bojových jednotek a zaujaly pozice ve třetí řadě – dost blízko na to, aby mohly vyléčit každého, kdo by byl zraněn.

Pak následovali kouzelníci. Pohybovali se rychleji a ti vzadu se navíc i trochu nervózně ohlíželi. Vedl je Ravel spolu s Jaemasem Xorlarrinem, o němž se říkalo, že je nejnovějším přírůstkem dvora rodu Do'Urden. Oba se zastavili u Tiaga a Jaemas mávl na ostatní, aby zaujali pozice v druhé řadě válečníků.

„Takovou hordu jsem ještě nikdy neviděl,“ přiznal Ravel Tiagovi. „Ničili jsme je po stovkách, pořád ale přicházeli další.“

„Hrnuli se, jako by je nezajímalo, co se stane!“ zvolal stejně zmatený Jaemas. „Bez váhání šlapali po desítkách, stovkách mrtvol svých druhů z Propasti, jen aby následně sami padli. V jeskyni jich zůstala tlustá vrstva, prázdné slupky démonů, které jsme poslali zpátky domů.“

Ravel se chystal něco dodat, pak ovšem jen zakroutil hlavou.

„Pořád ale nějací zbývají?“ zeptal se Tiago, a jak Braelin, tak ostatní, kteří ho slyšeli, poznali, že doufá v pozitivní odpověď.

„V Mistřínách za jeskyní zahlédli balgury,“ potvrdil Ravel. „Spěchali, aby se připojili ke svým kamarádům a padli s nimi.“

Braelin si povzdychl, pokusil se to ale zamaskovat zakašláním – marně, jak pochopil, když se k němu Tiago otočil a zamračil se na něj. Samozřejmě bojoval s démony už dřív, což platilo pro všechny drowy z Menzoberranzanu, balgurové však patřili k jeho nejméně oblíbeným protivníkům. Připomínali nějaký boží žert, vypadali totiž jako obrovští opičáci s oranžovou srstí a mohutnými končetinami. Každý balgur, kterého kdy Braelin spatřil, by výškou dosáhl špiček jeho prstů, kdyby zvedl paži nad hlavu, a vážil čtyřikrát víc než on. A přesto byli balgurové navzdory své působivé výšce a odpovídající síle překvapivě mrštní a rychlí, a třebaže už jediný mohl být nebezpečný protivník, tyhle vyjící, lezoucí bestie lovily ve smečkách a bojovaly se zběsilou koordinací.

Zběsilí – Braelin to považoval za skvělý popis, odpovídající tomuto typu démonů.

Ze zamyšlení ho vytrhlo vřeštění, které se odrazilo od stěn tunelu.

„Viděli masakr v jeskyni,“ vytušil Ravel. „Jak pozoruhodné, že je vůbec neodrazuje, že musí lézt přes mrtvolu svých kamarádů.“

„Dokonalí vojáci,“ odpověděl Tiago. „Je škoda, že podobnou vytrvalost nenajdeme ve svých řadách.“

„Nezůstaly vám žádné triky, které byste mohli proti nim použít?“ odvážil se zeptat Braelin. „Balgurů je snadnější zbavit se magií než čepelí.“

Tiago se na něj znovu zamračil.

„Všeho se dá snáze zbavit magií,“ opáčil Ravel nedbale, dramaticky si vzdychl a odešel.

Tiago se za vzdalujícím se kouzelníkem otočil a podmrčeně ho sledoval. „Stojíš mi po boku jen kvůli Jarlaxlovi,“ řekl Braelinovi. „Byla snad všechna jeho ujištění prázdná? Bylo by pro nás oba lepší, kdybych tě převedel jinam?“

Braelin se na válečníka z rodu Baenre dlouze zadíval. Jedna jeho část toužila Tiagovu nabídku přijmout, přestože věděl, že otázka nebyla míněna upřímně; vlastně to byla hrozba. Přesto by se mu v mnoha ohledech ulevilo, kdyby se dostal od Tiaga pryč...

Jenže člen Bregan D'aerthe nemohl ignorovat pravdu. V rodě Do'Urden neexistoval lepší válečník – nikdo se mu ani nepřiblížoval – a i v celém Menzoberranzanu bylo jen málo drowů, kteří se mohli Tiagovi vyrovnat v bitvě. Možná Malagdorl. A Jarlaxl, když byl zrovna ve městě, což se moc často nestávalo. Existoval kromě nich někdo, nějaký válečník nebo i bojový mistr, který by si v bitvě vedl lépe než tento mladý šlechtický drzoun vedle něj?

„Ovšemže ne,“ odvětil a zdvořile se uklonil. „Osvědčím se ti, až se kamení zbarví krví.“

Myslel to vážně a věděl, že to musí myslet vážně. Tiago si ho u sebe neoponechával proto, aby prokázal laskavost Jarlaxlovi – Braelin tušil, že Tiago si na Jarlaxla sotva kdy vzpomene. Tiago udělal z Braelina svého zástupce proto, že ho Jarlaxl ujistil, že

lepšího společníka v boji nenajde. Teď bylo na Braelinovi, aby dokázal, že tomu tak skutečně je.

Anebo, připomněl si Braelin, z něj Tiago udělal svého zástupce proto, že chtěl mít Jarlaxlovy oči a uši v rodě Do'Urden velmi, velmi blízko u sebe.

S touto znepokojivou možností na mysli si Braelin důrazně připomněl, že pokud nebude bojovat dobře, najde Tiago způsob, jak se ho v bitvě zbavit. Možná ho Tiago dokonce zabije sám, pokud se o něj nepostará balgur.

Tiagův výraz o tom Braelina ujistil.

Vřískot blížících se bestii sílil a Braelin odsunul tu znepokojivou myšlenku stranou. Na podobné pochybnosti teď nebyl čas. Blížila se bitva a jeho přežití záviselo na jeho spolupráci s Tiagem.

„Ženo!“ zavolal Tiago, otočil se a pokynul Saribel. Zpátky se obrátil právě včas, aby se skrčil za štítem a vykryl s ním útok balgura ve skoku. Tvrdost úderu způsobila, že sklouzl vzad, a démon se mihl zprava kolem Braelina.

Braelin bodl mečem v pravé ruce, levou čepelí pak zaútočil vpřed a odrazil útok dalšího divokého démona s oranžovou srstí.

Balgur po jeho pravici zasyčel a plivl na protest a meč do něj zajel vskutku hluboko. Zdánlivě smrtící zásah však tvora neskolil, naopak se zdálo, jako by si ho ani nevšiml, když se otočil k Braelinovi.

Jenže pak zaútočil zpoza svého zvláštního, nádherného štítu Tiago a svým úžasným mečem sekl z výšky, čímž rozpoltil zraněnému démonovi hlavu.

Braelinovi se nějak podařilo odrazit spáry démona před sebou a vytrhnout čepel z žeber padajícího balgura. Když nyní měl k dispozici obě zbraně, jako zkušený drowský válečník rychle zvrátil průběh bitvy proti zuřivé bestii.

Tiago se prohnal kolem něj a zařval: „Vpřed!“

Braelin se chystal protestovat – doopravdy neměl kam jít – jenže Tiagův smrtící meč se mihl pod štítem a bodl Braelinova protivníka do boku. Čepel jménem Vidrinath byla tak jemná, že

stačilo jediné mávnutí Tiagovy paže a zařízla se démonovi do mohutného trupu, až ho málem přesekla vejpůl.

Braelin se marně snažil nezalapat po dechu, následně se pokusil udržet s Tiagem krok, když se mladý Baenre vrhl na houf démonů, který se zároveň vrhl na něj.

Odkopl stranou poslední útok spárů umírající bestie, klesl na koleno a bodl meči vzhůru po balgurovi, který na něj skočil. Démon dopadl na zem, klopýtl a sklouzl po rozpáraných chodidlech, stal se tak snadnou kořistí pro drowské válečníky v další řadě.

Vlastní chytrý manévr Braelina docela potěšil a opět vyrazil vpřed. Vzápětí však už se sebou tak spokojený nebyl a málem zapomněl, že se nachází uprostřed bitvy, uchvátily ho totiž manévry Tiaga Baenre Do'Urdena. Drowský šlechtic se divokým protivníkům prudkostí víc než vyrovnal. Skákal ze strany na stranu, báječným štítem bušil do spárů a kousajících tlam a skvělým mečem zabíjel jednoho démona za druhým.

Když se Braelin pustil do křížku s dalším démonem, ztratil bojujícího Tiaga z očí. Poté, co balgura konečně zabil, trvalo Braelinovi chvíli, než pohledem našel poskakující, míhající se šmouhu, která byla Tiagem. Potřásl nevěřičně hlavou, když si uvědomil, že na každý útok, který Tiago zablokoval, jeden nebo i víc proniklo až k němu.

Na Tiagově paži se objevil šrám – málem mu vypadl Vidrinath – jenže rána se téměř ihned zacelila.

Braelin se ohlédl po Tiagově manželce, vrchní kněžce Saribel, a zjistil, že téměř bez ustání zaklíná. Soustředila se jen na Tiaga a vysílala směrem k šlechtickému synovi rodu Baenre vlny léčivé moci, kterou jí obdarovala Lolth.

A Tiago jí očividně důvěřoval. Opustil své společníky a bezhlavě se pustil do středu divokých nepřátel. Kdyby ho Saribel nechala zemřít, matrona matka Quenthel Baenre by byla nemilosrdná.

Když si to Braelin uvědomil a pochopil, že Tiago celou věc plánoval, napadla ho znepokojivá myšlenka. Tiago ho nepotře-

boval, aby mu kryl záda, mohl však on říct to samé? Jemu za zády nestála vrchní kněžka, která by ho neustále léčila.

A i když nyní patřil k rodu Do'Urden, opravdu byl jedním z nich? Braelin Janquay byl člen Bregan D'aerthe, byl Jarlaxlův muž a byl mu věrný.

Tiago to musel vědět.

Tiagovi by nevadilo, kdyby Braelin zemřel v chodbách za hranicemi Menzoberranzanu.

Možná by to i uvítal. Možná celý útok naplánoval právě v naději, že Braelina zabijí.

Všechny myšlenky na to, že by se pokusil Tiaga dohonit, se Braelinovi vykouřily z hlavy. Místo toho se připravil bránit a nechal netvory, ať přijdou za ním.

Tiago se přetočil přes shrbeného opičího démona a ucítil prudkou bolest, když se mu balgur vší silou zakousl do boku. Jeho jemná adamantinová zbroj zabránila tomu, aby ho zuby potrhaly, ale ta bolest!

Nevidaná bolest, následovaná extází léčivého tepla, objetím bohyně.

Překulil se balgurovi přes hlavu a při dopadu se otočil, takže když se opičí démon obrátil, aby se za ním pustil, Tiago už měl připravený meč a rozřízl ho od břicha až po hrdlo. Následně sekl vysoko Vidrinathem a ut'al hlavu dalšímu démonovi v řadě.

Zasmál se, když na něj skočila trojice netvorů, aby ho pod sebou pohřbila, a přitom si všiml Braelina Janquaye.

Braelin pochopil, že ho Tiago považuje za postradatelného, což byl vzkaz, který chtěl dychtivý mladý bojový mistr předat Jarlaxlovi.

„Bregan D'aerthe,“ odplivl si pod hromadou drápajících, kousajících opičích démonů, které si od těla držel štítem, magicky rozvinutým do plné velikosti, a mečem nacházel škvíry, kterými mohl demony bodnout nebo aspoň nějak zranit.

A bolest neustávala, jak si k němu nacházely cestu spáry a zuby, stejně jako rozkoš Saribelina léčení, a mladý drow prožíval skutečnou extázi.

Saribel mohla jen doufat, že její neúnavná, zoufalá snaha postačí na to, aby ochránila Tiaga před vážným zraněním nebo dokonce zabitím. Kdyby zahynul, kněžka by si raději vzala život, než aby čelila zuřivosti matrony matky.

Tiago jí to dělal naschvál, nutil ji sloužit mu. Neprojeví jí žádný vděk za snahu, kterou tady projevila, nepochválí ji, neodmění jí žádnou něhou. Dočká se jen pohrdání, navěky jenom pohrdání.

„Dokud se nestanu matronou matkou rodu Do’Urden,“ podařilo se jí odhodlaně prohlásit a důrazně kývnout, načež zavrčela další zaklínadlo. Bude trpělivá a statečná a získá navrch.

Anebo ho může tady venku prostě nechat zemřít, napadlo ji. Jak snadné by bylo přerušit zaklínání a dovolit démonům, aby ho roztrhali na kusy.

Byla to samozřejmě jen krátká úvaha a nejen proto, že by mohla přijít o život, kdyby zahynul. Skrze svůj sňatek s Tiagem patřila jak k rodu Baenre, tak Do’Urden, a to nechtěla ohrozit.

Vzápětí tu myšlenku hluboko pohřbila, neboť se k ní doneslo, že se na scéně objevila samotná matrona matka.

Saribel zdvojnásobila své úsilí, vkládala do zaklínadel každický nádech a plnila Tiaga Lolthiným pozhnáním.

„Co ten blázen vyvádí?“ uslyšela za sebou a poznala hlas strašlivé Quenthel Baenre.

Ve vzduchu se objevily ohnivé koule. Žhavé plameny, prudší než samotný pekelný oheň, se rozlily ve vražedných liniích a sežehly demony v celém okolí mladého bojového mistra.

Seknutí Vidrinathu skolilo dalšího, posledního v blízkosti Tiaga. Prudce se otočil a ve tváři měl výraz uraženého vzteku. Ten se však změnil, když si všiml matrony matky Quenthel.

No ovšem.

Quenthel pokynula Braelinovi, ať přistoupí blíž.

„Je lehkovážný,“ pošeptala matrona matka Saribel, když se měla k odchodu. „A ctižádostivý.“ Zastavila se a zachytila Saribelin pohled.

„Je geniální,“ řekla jí Quenthel. „A ty mi ho později přiveď, nezraněného.“

Saribel moudře neustala v zaklínání ani proto, aby vzala matronu matku na vědomí.

Quenthel Baenre neuprchla s pomocí magie ze scény, jak by se dalo od tak důležité a mocné osoby očekávat. Otevřeně se pěšky vydala chodbami Mistřin a zpátky do Menzoberranzanu, po levici přitom měla Dráповou trhlínu, vpravo pak obrovskou boční komnatu, kde se nacházelo Tier Breche. Zpráva o slavném vítězství v tunelech se už samozřejmě roznesla a ona chtěla, aby její lid viděl, jak se vrací z bojiště, pokorná i velkolepá zároveň.

Její sestra, vrchní kněžka Sos'Umptu Baenre, na ni čekala v hlavní jeskyni, přesně podle rozkazu, společně s mocným oddílem posádky rodu Baenre – dostatečně velkým na to, aby případně zbavil nějakou matronu matku vražedných choutek, které by ji mohly ovládnout.

Baenre byli oslavováni celou cestu zpátky do svého sídla. Matrona matka Quenthel si v těch oslavách libovala a chápala, že nejde o žádné povrchní předvádění, že jsou nezbytné, a to jak pro pověst jejího rodu, tak její vlastní jako matrony matky. A po celou cestu měla před očima zkázu, kterou její milované město utrpělo.

Zkázu způsobenou hloupostí jejího zmizelého bratra.

Quenthel věděla, že Gromph povolal do Menzoberranzanu Prince démonů, a to bez varování.

Monstrózní behemot byl pryč, zanechal však za sebou dokonalou spoušť. Švihajícím ocasem vyryl Demogorgon do stěn Čarodějce hluboké brázdy a málem strhl i celé části jeho budovy. Netvor povalil brány a hradby několika sídel, a to včetně sídel dvou rodů, jejichž matrony matky zasedaly ve vládnoucí radě.

A navíc Demogorgon vyhloubil přes půlku města, až k tomuto východu do divočiny Temných říší, příkop, a to bez očitelného důvodu, prostě proto, že mohl.

Při netvorově tažení zahynulo mnoho drowů, Demogorgon

se jich chápal svými masivními švihajícími chapadly, a buďto je žral, nebo s nimi metal přes město, takže se rozprskávali o stalagmity či stalaktity. Spousta dalších si vydrápala oči, protože z pohledu na bohu podobného démona zešíleli.

A to všechno kvůli Gromphovi.

Quenthel sotva potlačila zavrčení.

„V jeskyních byli větší démoni než stalové a balgurové,“ potvrdila Sos’Umptu to, co už Quenthel tušila.

„Objevily je tvé kněžky?“

„Ano. Ty bestie se plížily za kruhovou jeskyní.“

„Bestie se jmény?“

Sos’Umptu kývla. „Znamé bestie, ano.“

„A?“

„Zaklínadla zapuzení nezabrala,“ přiznala Sos’Umptu.

Quenthel se zastavila a tvrdě se na kněžku zadívala. Sos’Umptu mohla jen pokrčit rameny.

„Měla jsi tam být s kněžkami,“ řekla Quenthel a její hlas prozrazoval velké obavy.

„V jeskyni bylo vrchních kněžek víc než dost,“ odvětila Sos’Umptu jako vždy bez zratelných emocí. „Jejich zaklínadla jsou stejně mocná jako ta moje. Přestože znaly jména těch démonů, nepodařilo se jim je zapudit.“

„Pak špatně identifikovaly...“

„Ne,“ odvážila se jí Sos’Umptu přerušit. „Je to přesně tak, jak jsme se obávaly, matrono matko. Byla poškozena samotná bariéra Faerzressu. Démony není možné zapudit.“

Quenthel se odvrátila a zadívala se na sídlo rodu Baenre, které se tyčilo před nimi. Její tvář prozrazovala, že se snaží tyto překvapivé a nebezpečné zprávy zpracovat.

„Dají se ale zabít,“ pokračovala Sos’Umptu. „Až se vrátíme do vašich komnat, magickým věštěním vám ukážu kruhovou jeskyni, kde se bitva hlavně odehrávala. Uvidíte, matrono matko. Netvorů jsou tam celé hromady – prázdné, zničené slupky.“

Quenthel na ni nevěřicně pohlédla.

„Dosáhli jsme vítězství!“ prohlásila Sos’Umptu a docela

dobře předstírala zájem. „Slavného vítězství! Jen málo dětí Menzoberranzanu utrpělo zranění, ještě méně jich pak bylo zabito, a démonská horda skončila na hromadách mrtvů.“

Quenthel se zatvářila ještě nevěřičněji.

„Chceš říct, že tam zahynulo tisíc netvorů z Propasti?“ zeptala se Quenthel.

„Možná dvakrát tolik,“ odvětila Sos’Umptu.

„Moje drahá Sos’Umptu, jsou to démoni. Myslíš si, že jich v Propasti není pořád dostatek?“

Vyčerpaná Minolin Fey vešla do dětského pokoje ve svých komnatách v sídle Baenre. Rázem se zarazila a málem upadla, když spatřila nad Yvonnelinou postýlkou stát mladou ženu.

„Kdo...?“ začala se ptát, zarazila se však a vytřeštila oči, když se ta žena – patrně ani ne dvacetiletá – otočila a věnovala jí dokonale samolibý, podlý úsměv.

„Nelíbím se ti, matko?“ zeptala se dívka, která byla skutečně Yvonnell.

„Jak?“

„Prostě zaklínadlo, i když staré,“ vysvětlila Yvonnell. „Jistá verze urychlujícího kouzla, jaké používali kouzelníci ve dnech před Morem kouzel, dokonce ještě před Časem svárů. Skvělé kouzlo, které zrychlovalo manévry a útoky bojovníka, mělo však jeden nešťastný – i když v tomto případě asi šťastný – vedlejší účinek, a to, že ten, na koho bylo vloženo, zestárl o celý rok.“

Minolin Fey ji poslouchala jen napůl. Byla zaskočena čirou nádherou bytosti před sebou. Takovou krásu si neuměla ani představit, jak dobře věděla. Bolestivou krásu; pohlédnout na Yvonnell znamenalo propadnout zoufalství, protože nikdo nemohl být tak nádherný jako ona. Její hladká pleť zářila jako satén protkaný ocelí, jemná a zároveň neskutečně silná. Její hebký dotyk dokázal v tom, koho sváděla, nabudit každíčký nerv, dokázal škádlit jemnosti, i když její prsty svíraly hrdlo sténající oběti.

„Urychlení,“ zdůraznila Yvonnell najednou, takže se ustrnulá Minolin Fey probrala.

„Vy... vy se vyznáte v mystickém umění?“ vykoktala Minolin Fey.

Mladá žena se jí vysmála. „Jsem jedno s Pavoučí královnou, která si chtěla přivlastnit Tkanivo. Nebo jsi zapomněla?“

„N-ne,“ zakoktala Minolin Fey znovu trochu pošetile a snažila se to tvrzení pochopit. Yvonnell prohlašovala, že je jedno s Pavoučí královnou? Jak vysoko sahala její ctižádost?

„Jsi neustále něčím ohromená,“ poznamenala Yvonnell s ošklivým smíchem. „Na tom nesejde, tvoje nejdůležitější povinnosti skončily.“

Cítila, že se jí na tváři usadil zvědavý výraz.

„Porodila jsi mě a očividně už nepotřebuji kojit,“ vysvětlila Yvonnell. „Nepotřebuji už sát tvůj prs a ani po tom netoužím. Aspoň ne z hladu.“

Její poslední slova způsobila, že se vrchní kněžce rozklepala kolena. Třebaže to byla strašlivá představa, věděla, že by nedokázala Yvonnell cokoli odepřít. Minolin Fey musela sebrat veškerou vůli, aby se nevrhla před Yvonnell na zem a neprosila ji, aby si ji vzala, nebo ji zabila, aby s ní udělala cokoli, co by si jen přála.

V ten okamžik plný hrůzy, a to nejen z Yvonnell, nýbrž i z vlastní slabosti tváří v tvář tomu mocnému stvoření, dokázala Minolin Fey doopravdy uznat dívčino tvrzení, že je jedno s Pavoučí královnou.

Byla – to bylo jasné. Nestálo před ní dítě, dokonce ani dítě se vzpomínkami Yvonnell Věčné. Ne, byla něčím mnohem víc.

S klamně dětským smíchem udělala Yvonnell několik gest a tiše vyřkla zaklínadlo. Přelila se přes ni slabá zář a její vlasy, už tak husté a dlouhé do půli zad, jí ještě trochu povyrostly a na koncích se zkroutily.

„Teď už je mi celých dvacet let,“ řekla. „Myslíš, že budu mladým válečníkům připadat atraktivní?“

Minolin Fey chtěla odpovědět, že před ní padne na zem ka-

žde živé stvoření, že jí žádný drow v Menzoberranzanu – na celém světě – nedokáže ani na jediný úder srdce odolávat.

„Dvacet pět, řekla bych,“ poznamenala Yvonnell a Minolin Fey na ni nechápavě pohlédla.

„Dvacet pět let,“ objasnila dívka. „Snažím se najít správný věk, který by mi získal potřebný respekt, ale zároveň by byl větším dokonalé krásy a svůdnosti.“

„Existuje věk, kdy byste taková nebyla?“ uslyšela se Minolin Fey říct.

Yvonnellin široký úsměv vrchní kněžce prozradil, že se chytla do pavučiny jejího kouzla.

„Budeš se mi hodit, až budu matronou matkou,“ řekla Yvonnell.

„Já jsem...“ Minolin Fey měla pocit, jako by právě dostala milost. „Jsem vaše matka,“ vykoktala a dychtivě přitakala. „Moje pýcha...“

Dívka mávla rukou, a přestože stála na opačné straně místnosti, ušetřila Minolin Fey tak tvrdý magický políček, až z toho klopýtla do strany.

„Už ne,“ prohlásila Yvonnell. „Ta povinnost už je za tebou, je zapomenuta. Přežiješ a budeš prospívat, nebo selžeš – to podle toho, jak dobře mi budeš od této chvíle sloužit a jak moc mi budeš věrná. Vůbec by mi nevadilo tě zničit.“

Minolin Fey sklopila oči k podlaze a snažila se najít způsob, jak z celé věci ven.

A pak ucítila na bradě hebký dotyk – a jaký dotyk! Vzplálo v ní tisíc ohňů rozkoše, když jí Yvonnell lehce zvedla hlavu a zadívala se jí do očí. Minolin Fey dostala strach, že v blízkosti takové krásy osepne.

„Máš ovšem výhodu, kněžko,“ řekla dívka. „Vím, že ti můžu věřit. Dokaž mi, že můžu respektovat i tvoji službu, a bude tě čekat báječný život v rodě Baenre. Život plný potěšení a přepychu.“

Minolin Fey se připravila na další políček, další brutální připomínku toho, jak snadno může o všechno přijít.

Nepřišel. Místo toho jí Yvonnell něžně přejela špičkami prstů

po líci a ten dotyk, tak nemožně hebký, úžasným způsobem probudil k životu všechny její nervy, vyslal do nich blesky čiré rozkoše a zanechal po sobě linii čiré extáze.

„Pojď,“ řekla Yvonne. „Věřím, že nastal čas, aby se Quenthel dozvěděla pravdu o své neteři.“

„Přejete si audienci u matrony matky?“

„Okamžitě mi zařídíš schůzku,“ poručila dívka. „Dávám ti tento jeden úkol. Nezklamej mě.“

Minolin Fey zatajila dech a cítila se v pasti. Způsob, jakým to Yvonne pronesla, jasně říkal, že prozatím je to tento jeden úkol, později však bude následovat nekonečná řada dalších úkolů. A osobní povaha poslední poznámky, kdy přikázala Minolin Fey, aby nezklamala *ji*, ne aby nezklamala, vrchní kněžce prozradil, že to nebezpečné dítě selhání jen tak nepřijme.

Pozoruhodná dcerka, kterou porodila, představovala příslib velké odměny i dokonalé bolesti, byla zároveň svůdná i děsivá.

Bylo už tak zlé, že v Gromphově nepřítomnosti Minolin Fey přežívala jen z dobré vůle matrony matky Quenthel. Ještě horší však bylo pomýšlení, že její jedinou šancí na postup je toto nebezpečné dítě, ať už bylo reinkarnací Yvonne Věčné, nebo avatárem samotné lady Lolth – nebo nějakou zvláštní kombinací obojího.

Nebezpečná. Byla tak moc nebezpečná.

„Koho to přivádíš do mých soukromých komnat?“ zeptala se Quenthel, když Minolin Fey bez ohlášení vstoupila do jejích pokojů v sídle Baenre.

„Podívej se pozorněji,“ řekla mladá drowka a zvedla ruku, aby vrchní kněžku umlčela, což ještě pádněji než její krása odhalilo Quenthel pravdu, jak Yvonne skvěle poznala z výrazu tváře matrony matky.

„Jak... jak je to možné?“ zakoktala se Quenthel.

„Tebe zabil v bitvě drowský odpadlík, který stále žije, a přesto jsi i ty stále naživu,“ opáčila mladá žena. „A ptáš se mě, jak jsem mohla zestárnout o několik let? Myslíš, že je to nemožné, teto?“

Quenthel vzplály oči vztekem nad tou drzostí, že ji někdo nazývá tetou. Byla matronou matkou Menzoberranzanu!

„Copak je tvé chápání magie, jak božské, tak mystické, tak mizerné, že ti taková maličkost připadá nemožná?“ popíchla ji Yvonnell a nedokázala potlačit škodolibý úsměv, když Minolin Fey zalapala nad takovou urážkou po dechu.

„Nech nás o samotě,“ poručila Yvonnell vrchní kněžce.

„Zůstaň!“ zařvala matrona matka Quenthel prostě proto, aby zrušila rozkaz drzé mladé ženy.

Yvonnell pohlédla na Minolin Fey, která se třásla nejistotou a hmatatelným strachem.

„Běž,“ řekla tiše. „Zvítězím tu a buď si jistá, že jestli zůstaneš, tvé váhání si zapamatuji.“

„Zůstaneš tady,“ přikázala Quenthel pevně, „nebo poznáš bič matrony matky!“

Minolin Fey plakala a třásla se kvůli těm dvěma protichůdným rozkazům a zdálo se, že se každým okamžikem zhroutí.

„Ach, ano, pětihlavý bič Quenthel Baenre,“ řekla Yvonnell. „Dobrá zbraň pro vrchní kněžku, ale ubohý klacek pro matronu matku. Víím jistě, že já to zvládnu líp.“

Quentheliny oči i chřípí se rozšířily. Sáhla po biči a pozvedla je; pět hadích hlav, každá s životní esencí d'áblíka, se dychtivě, hladově vlnily.

Yvonnell se jí vysmála a řekla Minolin Fey, ať jde.

Quenthel, která byla pořád asi tucet kroků daleko, vytáhla zpoza opasku druhou zbraň – magické kladivo – zavrčela a rozmáchla se jím.

Když se Minolin Fey otočila, obraz kladiva se zjevil ve vzduchu za ní; udeřil ji do ramene a povalil ji na zem. Dopadla na čtyři a neubránila se pohledu na Quenthel i na Yvonnell.

„Nedovolila jsem ti ji zabít,“ řekla dívka nevzrušeně.

Quenthel znovu zavrčela a znovu se rozmáchla, tentokrát větší silou. Yvonnell před sebou zkřížila paže a rozhodila je do stran. Kladivo se opět zjevilo a tentokrát mířilo na Yvonnellin obličej. Přízračný obraz však zasáhl jen třpytivý štít, který dívka

vztyčila. Pronikl jím, přenesl se však před Quenthel, která vyjekla, když ji kladivo praštilo do obličeje a povalilo ji na záda.

Minolin Fey se ani neodvážila vstát, nýbrž se odplazila ke dveřím po čtyřech a vydávala přitom zvláštní kňouravé zvuky. Když opustila místnost, práskla za sebou dveřmi.

„Jak se opovažuješ?!“ zaječela Quenthel, nejistě se snažila vstát a z nosní dírky a líce jí prýštila krev.

„Jak se ‚opovažuji‘? Myslíš si, že je to nějaký hloupý trik?“

„Nějak jsi sféricky zkroutila prostor,“ vyplivla Quenthel a každé její slovo doprovázela krev.

„A to zabralo na přízračné kladivo?“ odvětila dívka nevěřičně. „Copak nechápeš, kdo jsem?“

Quenthel se konečně pevně rozkročila, kladivo vrátila za opasek a zvedla hadí bič. S vrčením vykročila vpřed.

Yvonnell si dala ruce v bok a zatvářila se tak trucovitě, jak jen mohla. Zavrtěla hlavou a povzdychla si.

„Opravdu to musí takhle skončit?“

„Jsi zrůda!“ odsekla Quenthel.

„Tak rychle jsi zapoměla na Svátek založení v sídle rodu Byrtyň Fey?“

To matronu matku zastavilo. Zůstala stát, najednou nejistá, a těkala kolem očima.

„Očekáváš yochlol?“ škádlila ji Yvonnell.

Teď už znaly pravdu obě.

„Neporučila jsi snad bratrovi, aby se oženil s Minolin Fey a já se tak narodila do rodu Baenre?“ zeptala se Yvonnell. „Dokonce jsi mi dala jméno, ne? Ach ano, jednala jsi ale podle příkazu. Yvonnell Věčná, znovuzrozená jako tvá nástupkyně, že ano?“

Teď sama Quenthel hledala únikovou cestu.

„A tady jsem.“

„Jsi dítě!“

„Jsem, ale jenom tělem.“

„Ne!“ obořila se na ni Quenthel. „Ne teď, ještě ne! Nejsi dost stará – i s magicky urychleným fyzickým vývojem jsi sotva z poloviny dost stará na to, abys mohla zahájit výcvik v Arach-Tinilith.“

„/Ýcvik?“ zeptala se Yvonnell s nevěřičným smíchem. „Drahá Quenthel, kdo v tomto městě by mě mohl učit?“

„Pýcha!“ zařvala Quenthel, její hlas však postrádal přesvědčení.

„Yngoth je nejmoudřejší z hadů tvého biče,“ řekla Yvonnell. „No tak, vrchní kněžko, zeptej se jí.“

„Vrchní kněžko?“ zaječela Quenthel na protest. Vykročila vpřed a rozmáchla se bičem.

„Vrchní kněžko Quenthel,“ ozvala se odpověď, ale ne od Yvonnell. Přišla od jedné z hlav jejího biče, od Yngoth.

Quenthel se na hada šokovaně zadívala.

„Považuje se za matronu matku,“ řekla Yvonnell hadovi. „Odhal jí pravdu.“

Yngoth kousla Quenthel do obličeje.

Klopýtla vzad, snažila se to pochopit, nebyla však natolik rychlá, aby si uvědomila, jak velké nebezpečí jí hrozí. Yngoth ji znovu kousla, a to už se k ní přidaly i zbývající čtyři hlavy biče a zabořily špičky do Quentheliny měkké kůže. Spaloval ji jedovatý oheň. Samozřejmě měla bič odhodit, v ten strašlivý okamžik však nedokázala dostatečně jasně uvažovat.

Hadi znovu a znovu útočili a každé kousnutí ji plnilo takovým množstvím jedu, že by to stačilo na zabití dvacitky drowů.

Vrávorala, dál ovšem držela bič a hadi ji dál kousali.

Přistála na zádech, zbraň dopadla na zem vedle ní, a jak se svíjela v ohnivě agónii, hadi ji nepřestávali kousat.

Znovu a znovu.

Nikdy nepoznala takovou bolest. Křičela, aby si ji vzala smrt.

A to dítě, Yvonnell, na kterou upírala zakalené, krvavé oči, nad ní stálo, shlíželo na ni a usmívalo se.

Okraje jejího zorného pole začínala obestírat temnota. Viděla, jak se Yvonnell natáhla dolů; cítila, jak ji chytá za šaty. Připadala si lehká, pak ji obklopila tma. Věřila, že se tak cítí proto, že ji Yvonnell jednou rukou zvedla lehce ze země.

Temnotou prorazil bod světla – možná tunel do Démonských pavučin a na věčnost.

Bod se ovšem rozšiřoval a Quenthel cítila, jako by jedovatý

žár v jejích žilách hasila studená voda. Nemožné! Žádné zaklínadlo nemohlo tak rychle zvrátit účinek smrtícího jedu.

Světlo však sílilo a Quenthel si uvědomila, že sedí v křesle, že je zpátky na svém trůně, na trůně matrony matky. A byla tu i ta mladá žena, Yvonnell, hleděla na ni a usmívala se.

„Ted' už rozumíš?“ zeptala se Yvonnell.

Quenthelina mysl vířila – děsilo ji, že by jí Yvonnell mohla číst myšlenky. Měla být mrtvá. Jed kteréhokoli z jejích hadů by dokázal zabít temného elfa. Opakovaná kousnutí všech pěti by zabila temného elfa během několika okamžiků.

„Žiješ,“ odpověděla Yvonnell na otázku, která se sama nabízela. „A přesto by žádná kněžka neměla dostatek léčivé síly, božské ani alchymistické, na to, aby tě přivedla zpátky ze smrti, kterou ti způsobil jed tvých vlastních hadů.“

Quenthel vytřeštila oči, když sklopila zrak a zaostřila na bič, na svůj bič, v Yvonnellině ruce. Pětice hadů se láskyplně obtáčela kolem Yvonnelliných nádherných černých paží.

„Žádný strach, vyrobím si vlastní,“ ujistila ji Yvonnell. „Vlastně se už na to těším.“

„Kdo jsi?“

„Ty to víš.“

Quenthel bezmocně zakroutila hlavou.

„Divíš se, proč jsi naživu,“ pravila Yvonnell. „No ovšem! Jak by ses nedivila? Nebyla bych na tom líp, kdybych tě nechala zemřít? Ach, chápu,“ řekla s dokonale zlým úsměvem. „Bojíš se, že jsem tě zachránila před hadím jedem jen proto, abych tě nechala zemřít ještě *bolestivější* smrtí!“

Sobě navzdory se Quenthel roztřásla a začala lapat po dechu.

„Možná se to stane, ale nemusí,“ řekla Yvonnell. „Máš štěstí, že se ještě nechci odhalit vládnoucí radě a městu, tudíž potřebuji tvoje služby. Víš, pro všechny, kdo obrátí pohled k rodu Baenre, budeš stále matronou matkou. Jenom ty a já budeme znát pravdu.“

Odmlčela se a věnovala Quenthel široký úsměv. „Ty znáš pravdu,“ řekla.

Quenthel těžce polkla.

„Kdo jsem?“ zeptala se Yvonnell a pětice hadích hlav Quenthelina biče se odvinula z dívčiny paže, začala syčet, výhrůžně se kolébat a natahovat se po Quenthel.

„Dce...“ začala Quenthel, zarazila se však, když si všimla, že se Qorra, třetí a nejmocnější zmije, chystá k útoku.

„Dobře to rozvaž,“ varovala Yvonnell. „Dokaž mi, že nejsi příliš hloupá na to, abys sloužila mým potřebám.“

Quenthel se donutila zavřít oči a sáhla do vzpomínek a moudrosti Yvonnell Věčné.

„Dej si načas, teto, sestro, dcero. Kdo jsem?“

Quenthel otevřela oči. „JstematronamatkaMenzoberranzanu.“

V reakci na dívčin úsměv zalil Quenthel tisíc vřelých vln a hadi se odplazili zpátky do láskyplného objetí Yvonnelliny paže.

„Víme to jen my dvě,“ vysvětlila Yvonnell. „Dokaž mi svoji cenu. Přirozeně budu potřebovat mocné vrchní kněžky a možná i novou mistru Arach-Tinilithu. Jsi hodna takové pozice?“

Quenthel toužila pobouřeně namítnout, že už je matronou matkou. Jak by nemohla být hodna?

Nic takového ovšem neudělala. Pokorně kývla a přijala zpátky bič, když jí ho mladá žena, pouhá dívka, vrátila.

„Ostatní rody tebou opovrhují,“ pravila Yvonnell a přesunula se na stranu, když se Quenthel vzpamatovala a narovнала se na trůně. „Opovrhují jménem Baenre. Tak to samozřejmě nemůže zůstat. Spiknou se proti tobě, a jestli přejdou k činu, staneš se jejich cílem, alespoň prozatím.“ Ladně se otočila na podpatku a široce se usmála. „Možná tě zabijí,“ nadhodila šťastně. „Ale možná taky ne. A v tom případě, a pokud mi budeš v následujících desetidnech dobře sloužit, přežiješ. Budeš sloužit v mém rodě Baenre a v mojí Akademii a dostane se ti cti, slávy a velké moci.“

Já se tě totiž nebojím, chápeš? Protože teď už znáš pravdu, že ano?“

Quenthel kývla.

„Nikdy se neobrátiš proti mně, protože nic z toho, co by ti

MAESTRO

ostatní mohli provést, by nebylo tak strašné jako to, co bych ti s radostí provedla já.“

Yvonne přiskočila blíž, políbila Quentel na tvář, a když odstoupila, pětice hadů Quentelina biče se vztyčila vedle její druhé líce a začala ji olizovat.

„Bud' matronou matkou,“ řekla Yvonne a vzdálila se. „Dám ti vědět, až tě budu potřebovat, a řeknu ti, co od tebe budu chtít.“

A s tím zmizela.

ČÁST I

Loutkář

V dobře prožitém životě nadejde chvíle, kdy se pohled obrátí za následující obzor, k onomu nevyhnutelnému okamžiku, kdy smrtelná schránka nakrmí červy. Život je cesta, krásná procházka obklopená tak širokým časem a prostorem, že jim doopravdy nedokážeme ani porozumět, a tak se snažíme pochopit, co můžeme. Když máme štěstí, uspořádáme si svůj vlastní kout světa, vybudujeme si bezpečí a možná i rodinu jako součást větší komunity.

Spoustu našeho času zabírají nezbytné potřeby, jsou to každodenní zkoušky, kterými musíme projít. Každé malé vítězství, každé zasloužené jídlo, teplý úkryt za chladné zimní noci, to všechno nám přináší jistou míru uspokojení.

Celý život tedy takto šplháme, avšak těm, kterým se po štěstí, se nakonec podaří vylézt až na vrchol hory, jejich potřeby jsou uspokojeny, a jejich rozhled se tudíž rozšíří. Dojde tak k jemné změně v neodbytné otázce každé racionální bytosti, přestane se totiž ptát: „Co můžu postavit?“ a začne se ptát „Co po sobě zanechám?“

Jaký bude odkaz Drizzta Do'Urdena? Co se vybaví těm, kteří si budou pamatovat moje jméno, až tady nebudu? Jak se zlepši životy těch, kdo mě následují – možná mých potomků, pokud se s Catti úspěšně vydáme touto cestou – díky práci, kterou jsem odvedl? Sledoval jsem, jak Bruenor vztyčuje vedle trůnu Gauntlgrymu sarkofágy králů Konráda a Emeruse, jejich těla uzavřená ve ztuhlé lávě. Celá násle-

dující staletí na ně budou vzpomínat v Mitrilové síni i v citadele Felbar – vlastně na celém Stříbrném pomezí.

Je mým osudem stát se takovou sochou?

Po praktické stránce o tom pochybuji, neboť očekávám, že většinu svého zbývajícího života strávím mimo Bruenorovu říši. Nikdy na něj nezapomenu a ani on na mě, to vím jistě, cítím však, že moje dny po jeho boku se chýlí ke konci. Třebaže mám krále Bruenora velmi rád a ctím ho, nechtěl bych vychovat své děti v trpasličím dole. A Catti taky ne, tím jsem si jist.

Cesta před námi je doširoka otevřená – samozřejmě vede do Dlouhého Sedla, ovšem jen prozatím. Jednu věc jsem se za dvě staletí života naučil, a to, že období několika let není dlouhé, přesto se během něj často stane spousta věcí, nečekané zvraty a změny. Ať už mě ale tato křivolaká cesta zavede kamkoli, chápu, že bude stále méně o tom, co potřebuji udělat, a stále víc o tom, co udělat chci.

Tolik možností, nespoutaných okovy, které tíží mnohé jiné. Mám štěstí – to nepopírám! Jsem teď dostatečně bohatý a mám klid. Jsem obklopený láskou a odpovědný jen sám za sebe – a za svoji ženu jen proto, že to tak chci.

Co tedy udělám? Kterou cestou se vydám? Jaký odkaz chci vybudovat?

Jsou to dobré otázky, plné příslibu velkolepé odměny, a já si jen přeji, aby každý muž a každá žena dobrých ras zažili podobný okamžik, čas příležitostí a možností. Je vsutku pozoruhodné, že jsem tady, na tomto přepychovém místě. Nevím, jaká je pravděpodobnost, že něco takového potká drowa bez domova, pronásledovaného odpadlíka v divočině Temných říší, ale vsadil bych se, že jen velmi malá. Na cestě jsem zažil spoustu šťastných věcí a zvratů, setkal jsem se s báječnými přáteli a skvělými učiteli: se svým otcem Zakanafinem a Montolím Debrušim! A s Catti, která mi pomohla najít srdce a jiný druh odvahy – kuráž paličatě existovat na místě, kde můj lid není vítaný.

A s Bruenorem, ano, s Bruenorem – možná hlavně s ním.

Je nepochopitelné, že se se mnou spřátelil trpasličí král a přijal mě za bratra. Ano, je to oboustranné přátelství. Pomohl jsem Bruenorovi získat zpátky trůn a vydal jsem se po jeho boku na dalekosáhlejší cestu s cílem sjednotit jeho lid ve slavné domovině Gauntlgrym. Zdá se, že náš vztah je přímo definicí přátelství.

A s tím vším tady jsem. Vybojoval jsem tolik bitev, překonal tolik překážek, přesto nemohu popřít, že v tom, že jsem na tomto místě a v tomto čase, sehrála velkou roli štěstěna. Každý muž a každá žena musí svést bitvy a porazit nepřátele, ať už jsou jimi goblini nebo nemoc, choré dítě, rána, která se odmítá zahojit, nedostatek jídla, zimní chlad, neopětovaná láska, nepřítomnost přítele. Život je cestou od zkoušky ke zkoušce, od lásky k nenávisti, od přátelství k žalu. Všichni čelíme nejistotě a všichni jdeme dál, pořád dál, po cestě, která nás nevyhnutelně zavede až do hrobu.

Jaké věci můžeme cestou vykonat? Jaké nové cesty otevřít, aby se po nich mohly případně vydat naše děti?

Takto se tedy změnil můj pohled na svět. Vyšplhal jsem na vrchol a otevřel se přede mnou úžasný výhled. Můžu poděkovat ženě, jejíž vřelé objetí mi přináší mír. Můžu poděkovat nejlepším přátelům, jaké by si kdokoli mohl přát. Můžu poděkovat trpasličímu králi, který našel na svahu osamělé hory uprostřed pusté země odpadlíka, nazval ho přítelem a vzal ho k sobě.

Jenže jsem elf a pohled'te, obávám se, že se přede mnou vypíná další hora. Často myslím na Innovindil, která mě nabádala, abych žil život v kratších úsecích, v očekávaných dnech ras okolo, které žijí kratší životy. Pokud budeme mít s Catti děti, pravděpodobně je přežijí, stejně jako téměř jistě přežijí Catti.

Je to matoucí představa, paradox, kdy nejbáječnější radost je protkaná krutou agónií.

A tak tady, na vrcholu hory, kde si užívám úžasný výhled, si stále uvědomuji, že se mohu stát svědkem zrodu několika

dalších staletí. Na poměry elfů mám za sebou stále pouhý zlomek života, přesto mám pocit, že už byl tak plný!

Mám štěstí.

Pokud se dožiji vzdálených zítřků, určitě narazím na temná údolí. Budu mít po neodvratných chvílích hlubokých ztrát stále sílu vyšplhat na další horu a na další a ještě na další?

Budu, to vím určitě, když jsem totiž ten žal zažil poprvé, když jsem si myslel, že moji přátelé, moje láska, můj život jsou ztraceni, pochopil jsem jistou pravdu: cesta ubíhá, ať už našlapujete lehce s nadějí a rychle s odhodláním, či se nešťastně ploužíte a šoupete těžkými botami v prachu.

Záleží totiž na vás, jakou perspektivu si na své cestě zvolíte. Já volím štěstí a jsem odhodlán vylézt na další horu.

– Drizzt Do'Urden

KAPITOLA 1

Úklid

Vůz kodrcal po Západní cestě, a třebaže na něm byla rakev přivázaná, rachotila a poskakovala – podobně jako dříve bojechtivec, který v ní odpočíval. Tibldorf Pwent vyrazil na poslední cestu.

Na kozlíku seděly Penelopa Harpelová a Catti, zatímco opodál jel Drizzt na magickém jednorožci Andaharovi. Mířili do Gauntlgrymu po čtyřech desetidnech strávených v Dlouhém Sedle, kde vysadili starého Kipra a ostatní Harpelovy, kteří pomohli králi Bruenorovi znovu dobýt a zajistit trpasličí domovinu.

Mohli tělo bojechtivce domů do Gauntlgrymu teleportovat, zima Roku vítězných runových pánů, neboli roku 1487 údolního letopočtu, však skončila brzy, proto se rozhodli pro snadnou jízdu. Navíc se říkalo, že se na Severu chystají velké změny vzhledem k převratům v Hlubině a zvěstem o tom, že lord Nikdypam svojí zpupností nerozzlobil jen krále Bruenora.

„Chybí mi,“ řekla Catti Penelopě druhého rána po odjezdu z Dlouhého Sedla. Drizzt pobídl jednorožce vpřed, aby prozkoumal terén, a tak ty dvě zůstaly o samotě. Žena s kaštanovými vlasy se ohlédla přes rameno a teskně se zazubila. „Na konci jeho života jsem s ním už nebyla. A po svém znovuzrození jsem ho neviděla už vůbec. Přesto si nemůžu pomoci a cítím ztrátu, když leží tam vzadu v truhle.“

„Neexistoval věrnější přítel než Tibldorf Pwent, tak to aspoň tvrdí král Bruenor,“ odvětila Penelopa a chlácholivě položila Catti ruku na předloktí.

„A je to pravda,“ potvrdila Catti. „Pwent by se postavil do

cesty střele z balisty, aby komukoli z nás zachránil život. Žil proto, aby sloužil.“

„Pak vedl dobrý život, pokud i po tolika letech cítíš lítost nad jeho ztrátou.“

„Cítím.“ Bezmocně se zasmála. „Tehle druhý život, který žiju, je tak zvláštní. Mnozí moji nejdražší tady znovu jsou. Můj milovaný manžel, Společníci síně, a přesto mám někdy pocit, že sem nepatřím, že svět, který jsem znala, už zanikl, a tento nový není určený mně, ale těm, kdo ještě nenapsali svůj příběh.“

„Jsem dvakrát starší než ty,“ připomněla jí Penelopa. „Máš před sebou velkou knihu, drahá Catti, a polovina jejích stránek zůstává stále nepopsaná.“

Catti se znovu zasmála a kývla. „Někdy se prostě cítím divně, jako bych nezapadala.“

„Chápu.“

„Co?“ zeptal se Drizzt, když se k nim znovu připojil.

„Svět,“ odpověděla Penelopa.

„A hlavně tebe,“ poškádlila Catti.

„Zdá se, že jsem propásl hlubokomyslný rozhovor,“ řekl Drizzt a zařadil se vedle vozu. „Stojí za zopakování?“

„Vlastně ne,“ prohodila Catti. „Šlo jenom o lamentování pošetilé mladé ženy.“

„Pcha, nejsi zas tak mladá,“ pozlobil ji Drizzt a Catti po něm loupala naoko nazlobeným pohledem.

„Probíraly jsme knihy, do kterých zapisujeme své životy,“ vysvětlila Penelopa. „Zdá se, že se Catti chystá připsat několik kapitol.“

Drizzt kývl. „Rozumím,“ řekl a opravdu tomu tak bylo. „Když jsme znovu dobyli Gauntlgrym, slezli jsme vysokou horu. Dá se jenom těžko pochopit, jak velký počin to byl. Možná nastal čas vydechnout si a zvážít, jaké další velké dobrodružství nás čeká.“

Catti a Penelopa si vyměnily pohledy a drowovi to neušlo.

„Takže už plánujete směr,“ uhádl Drizzt.

„Víme, co musíme udělat,“ řekla Penelopa vážně.

„Věž mystických věd?“

„Musíme ji obnovit, jinak bude mít vítězství v Gauntlgrymu

krátké trvání,“ vysvětlila Catti. „Není pochyb o tom, že bez moci starodávné magie, která přiváděla vodní živly do vězení, se ohnivý prvorozený brzy osvobodí. Následná exploze zničí Bruenorovo království... a kdo ví, co ještě? Pohřbí hora popela znovu Letohrad? Možná Hlubinu?“

„Víš to jistě?“

„Vím.“ Catti zvedla ruku a ukázala mu Prsten živelné moci, který Drizzt sebral z těla drowského kouzelníka Brack'thala Xorlarrina a daroval jí ho.

„Kolik času máme?“

„Deset let?“ Nezdálo se, že si je tím jistá.

„A jak dlouho potrvá obnovit Věž mystických věd?“ zajímal se Drizzt. „Existuje vůbec naděje, že se vám to podaří? Rozumí ještě někdo tehdejší magii? Máte stále přístup k tehdejším zaklínadlům? Podle toho, co jsem slyšel, ji vybudovali před dávnými lety a od té doby jsme prožili Čas svárů, Mor kouzel, návrat Abeiru...“

„Já nevím,“ přiznala Catti otevřeně.

„Nedozvíme se to, dokud nezačneme,“ dodala Penelopa. „Břečťanové sídlo pomůže, jak jen to půjde. Otevřeme knihovnu a použijeme naše kouzla, jak bude potřeba.“

„Nezjistíme, jakým směrem se vydat, dokud nepoložíme první kameny,“ potvrdila Catti.

„Ani pak si nemůžeš být jistá, že to zjistíš,“ namítl Drizzt a ženy proti jeho logice nemohly nic namítnout. Ocitly se na zcela neprobádaném území a zabývaly se magií, jakou svět neviděl celá milénia.

„Dostane se nám pomoci z mnoha stran,“ odvětila Penelopa. „Tvůj přítel Jarlaxl ovládá město a dobře si uvědomuje, o jak naléhavou věc jde. Navíc věří, že obnova Věže mystických věd pomůže i jemu.“

„Harpelovi se spojí s Bregan D'aerthe?“

„Jarlaxl se spojil s Bruenorem,“ připomněla mu Catti.

Drizzt začal odpovídat, pak ale svá slova spolkl a jen si těžce povzdychl. Když šlo o Jarlaxla, mohl snad zareagovat jinak než těžkým povzdychnutím? Jarlaxl znovu zachránil Drizztovi ži-

vot, když mu Doum'wuelle způsobila Khazid'heou smrtelné zranění. A dozajista se zapojil do zajištění Kovárny a nižších pater Gauntlgrymu mnohem víc, než přátelé tušili, to se nedalo popřít. Jarlaxl přesvědčil rod Xorlarrin, že válka s Bruenorovými legiemi by mu moc neprosperovala. Kdyby to neudělal, kolik trpaslíků by magie Xorlarrinů zabila?

„Předpokládám, že vám Jarlaxl nabídne své rozsáhlé znalosti,“ musel Drizzt připustit. „Má kontakty po celém Faerûnu i dál. Tahá se s dračicemi! Je pravděpodobné, že v této věci bude vaším nejcennějším zdrojem informací.“

Ženy si opět vyměnily pohledy a Drizzt se na ně zvědavě zadíval.

„Bude důležitý, hádám ale, že ne tak jako arcimág Gromph Baenre,“ řekla Catti.

Drizzt měl pocit, že snad spadne ze sedla na zem. „Gromph Baenre?“ hlesl.

„Je naživu osm set let a dobře zná a ovládá zaklínadla, která byla zapomenuta už dlouho před Časem svárů. Existuje snad v Říších někdo jiný, tedy kromě samotného Elminstera, ať už je kdekoli, kdo by byl na takový úkol lépe připravený?“

„Je Baenre,“ prohlásil Drizzt vyrovnaně, jako by to mělo stačit – a normálně by to určitě stačilo.

„Je Jarlaxlův dlužník a nemůže se vrátit do Menzoberranzanu. Tak to aspoň říkal Jarlaxl, i když netuším proč.“

Totéž slyšel i Drizzt. Snažil se právě na to soustředit a odsunout stranou své obavy – strach z rodu Baenre, který byl od nejranějších dnů vtoukan do hlavy každému temnému elfovi, který z rodu Baenre nepocházel.

„Opravdu to chceš udělat?“ zeptal se nakonec.

„Nemám na vybranou.“

„Rozhodně máš!“ naléhal Drizzt. „Je Baenre a jen málokdo na světě vládne větší mocí. Sám Elminster by s někým, jako je arcimág Gromph Baenre, jednal opatrně! Je skrznaskrz drow a skrznaskrz Baenre a nedá se mu věřit.“

„Potřebuje Jarlaxla.“

„Prozatím. To se ale může změnit, a pokud k tomu dojde, my-

slíš si, že Gromphovi bude vadit zničit tě, vás všechny, a věž si přisvojit?“

„Klidně si ji může nechat!“ odsekla Catti. „Dokud magie potече do Gauntlgrymu a udrží bestii v jámě.“

„A čím by asi tak mohl Gromph krále Bruenora vydírat, až by se taková moc ocitla v jeho ruce?“ zeptal se Drizzt.

Výrazy obou žen a jejich neklidné trhnutí jasně říkaly, že si jsou této možnosti velmi dobře vědomy.

„Jarlaxl tomu zabrání,“ prohlásila Catti.

„Jarlaxl má nad arcimágem Menzoberranzanu velmi malou moc!“

„Jakou jinou možnost máme?“ zvýšila Catti na Drizzta hlas. „Jakou, lásko? Máme snad zanechat svého úsilí, opustit Gauntlgrym a dovolit prvorozenému, ať se znovu osvobodí a zpusťší Mečové pobřeží?“

Na to neměl Drizzt odpověď.

„Jarlaxl nás ujistil, že Gromphova pozice je právě teď kompromitovaná,“ dodala Penelopa. „Tohle prospěje i samotnému Gromphovi, protože je především pragmatik. A Luskan je zcela pod Jarlaxlovou kontrolou – to nepopírá ani Gromph. Stálo by arcimágovi za to, pustit se do boje s celou Jarlaxlovou bandou?“

Drizzt v tu chvíli už sotva poslouchal, hleděl totiž do očí Catti, která ho mlčky prosila, aby jí v této věci věřil. A Drizzt věděl, že by měl. Chápala mnohem líp než on, co je třeba udělat.

Obával se však, že tak docela nezná drowské pavučiny, netuší, jak snadno se může chytit do jejich lepkavých vláken a jak těžké je jim uniknout.

„Veškerá vina, kterou cítíš, je určitě zbytečná. Kdybys to nebyl ty, byl by to někdo jiný,“ řekl Jarlaxl Gromphovi, když ho vyhledal v komnatách, které si Gromph přisvojil v Ilusku, ve starověkém Podzemním městě pohřbeném pod městským hřbitovem v Luskanu.

Gromph zvedl obočí a pohlédl na žoldáka. Tvářil se nejistě, i když rozhodně ne odmítavě.

„Donesly se nám zprávy o dalších démonských pánech

v chodbách Temných říší,“ vysvětlil Jarlaxl. „Zugtmoy, Paní plísňe, si prý zřídila dvůr mezi velkým shromážděním mykonidů. Říká se, že se objevil Orcus a taky Graz'zt. Temné říše se staly ještě míň přívětivé než dřív, a to už je co říct.“

„Řeči,“ odmítl Gromph brblavě.

Jarlaxlovi to dávalo smysl a potvrzovalo to jeho tušení. Gromph dobře věděl, co provedl. Arcimág chápal, že jeho mocné zaklínadlo vytrhlo Demogorgona z Propasti a přitom patrně poškodilo magii ochranné sférické bariéry Faerzressu.

„Zdá se, že tvoje vyvolání bylo součástí většího plánu invaze pánů z Propasti,“ řekl Jarlaxl.

„Řeči!“ zařval Gromph dramaticky. „Napadlo tě, že je mohl přivést Demogorgon?“

„Neudělal by to,“ odvětil Jarlaxl a důrazně zavrtěl hlavou. „Ne, určitě se děje něco většího.“

„Starej se o záležitosti Luskanu, Jarlaxle,“ varoval ho Gromph děsivým, výhrůžným hlasem. „Větší pravdy přenech těm s větším pochopením.“

Jarlaxl se uklonil, a to jak proto, aby skryl vědoucí úsměv, tak proto, aby uchlácholil svého výbušného bratra.

„Kde je ten tvor, kterého bereš jako sobě rovného?“ obořil se na něj Gromph.

A kterého ty považuješ za svého učitele? napadlo Jarlaxla, velmi moudře to však neřekl nahlas. „Doufám, že hledá odpovědi.“

„V Propasti?“

Jarlaxl se zasmál nahlas. „Tam, kde Kimmuriel hledá odpovědi vždycky,“ odvětil. „Samozřejmě v úlové mysli. Pokud mám věřit Kimmurielovi, illithidé vědí o všem, co se v mnohovesmíru děje.“

„Přiveď mi ho.“

Jarlaxlovi se na tváři objevily pochybnosti.

„Přeji si s ním mluvit,“ dodal Gromph. „Přiveď ho sem, jak nejdřív to půjde.“

„Ovšem,“ odpověděl Jarlaxl, třebaže to absolutně neměl v úmyslu. Kimmuriel se vydal hledat odpovědi do úlové mysli

illithidů, což bylo místo, kam se Jarlaxl v žádném případě nemínil vydat. Psionik tam ovšem vyrazil tak rychle proto, aby se dostal pryč od Grompha. Jarlaxl si ještě neposkládal všechno dohromady, byl si ovšem docela jist tím, že Kimmuriel sehrál nemalou roli v katastrofě, kterou Gromph přivodil, když nechtěně povolal Demogorgona do Menzoberranzanu.

Možná bude nejlepší nechat Kimmuriela prozatím v úlové mysli, a to nejen kvůli němu samotnému. Jestli v mnohovesmíru existovala nějaká rasa, která by mohla při znovuodhalení magie, která stvořila Věž mystických věd, pomoci, pak to byli illithidé. Zdálo se, že čas jako takový, byť by šlo třeba o celá milénia, není pro tato podivná stvoření a jejich obrovské zásobárny vědění žádnou překážkou.

„Možná Kimmuriel sežene nějaké informace o tom, jak bychom se mohli zbavit démonských pánů,“ nadhodil Jarlaxl a i toto přání myslel upřímně.

„Démonského pána,“ opravil ho Gromph. „Víme o jednom, o Demogorgonovi. Zbytek jsou pouhé spekulace.“

„I kdyby to byl jenom jeden...“ uznal Jarlaxl s pokrčením ramen.

I ten jediný byl katastrofou monumentálních měřítek. Kdo odstraní Demogorgona, Prince démonů, z Temných říší? Ne Gromph, který uprchl s křikem ze scény a snažil si vyškrábat vlastní oči. Ne Jarlaxl, který neměl v úmyslu pouštět se do boje s žádným démonským pánem. Jarlaxl měl svůj současný život docela rád.

„Povíš mi o všem, co Kimmuriel zjistí,“ řekl arcimág nakonec. „A až se vrátí, okamžitě mi ho přivedeš.“

„Přivedu?“ Jarlaxl pokrčil rameny a pokorně se usmál.

„Co?“ vyjel na něj Gromph.

„Kimmuriel je velitel Bregan D'aerthe, drahý Gromphe, a tudíž si může dělat, co chce,“ vysvětlil Jarlaxl. „Dám mu vědět, že si s ním přeješ mluvit, ale...“

Gromphovi se zachvělo chřípí a Jarlaxl dostal na okamžik strach, že ve svých vytáčkách zašel příliš daleko. Gromph se však rychle uklidnil – nepochybně si připomněl, že zrovna teď

potřebuje Bregan D'aerthe víc, než oni potřebují jeho, nebo se ho bojí. Jarlaxl přece jen mohl velmi snadno předat zprávu o místu jeho pobytu matroně matce Baenre a žoldácký velitel tušil, že Quenthel a Gromph zrovna teď nemají zrovna nejlepší vztah.

„Chci s ním mluvit,“ řekl Gromph klidně.

„Možná by pomohlo, kdybys mi řekl proč,“ nadhodil Jarlaxl.

„Možná bych ti mohl svoje vysvětlení vypálit do zad a nechat tě ležet mrtvého obličejem k zemi, aby si ho Kimmuriel mohl přečíst.“

„Prostě ne by stačilo.“

„Jarlaxl zamítavou odpověď nepřijímá.“

„Hm,“ odfrkl si žoldácký velitel a pokrčil rameny. Poté se dotkl krempey klobouku na znamení souhlasu, odešel a cestou strážidelnými chodbami Ilusku si pro sebe mumlal.

Teď bez pochyby věděl, že Gromph klade Demogorgona za vinu Kimmurielovi. „Ach, můj chapadla milující příteli, co jsi to provedl?“ zeptal se Jarlaxl, ozvěna mu však nepřinesla žádnou odpověď.

Meztím co byli Drizzt a Catti pryč, byla komnata prvorozeného v Gauntlgrymu úplně přestavěna. Kamenný blok, který matrona matka Zeerith používala jako oltář, byl efektivně odstraněn týmem trpaslíků v čele s Bruenorem, který ho jednoduše sešoupl dolů do jámy, kde ho pozřel prvorozený netvor. Pavučiny zmizely a nefritoví pavouci byli rozebráni, nefritové ozdoby se v Gauntlgrymu staly hitem.

Na místě, kde stával drowský oltář, stál nyní jiný stůl, vlastně spíše vana vyztužená mitrilem, jako by šlo o nějaký oltář z Bruenorovy domoviny – i když zrovna oltář ve tvaru vany se do trpasličí kaple moc nehodil. Přesto právě tím v jistém smyslu byl. Kovovou vanu tam umístili pro nejposvátnější a nejvážnější okamžiky: pro zalití mrtvých do jedinečných rakví.

Pod vanou trpasličí vyhloubili úzký tunel. Použili mitrilové vrtačky a kliky, vyvrtali kanál hluboko do skály a nasměrovali ho do jámy prvorozeného, v níž ústil těsně pod vírem vodních

živlů. Následně ho uzavřeli těžkou zátkou – tudy se prvorozený ven nedostane, pokud ho nezavolají.

Tibldorfa Pwenta uložili do vany a Catti se pustila do práce. Zahalila Pwenta zvláštním rubášem zatěžkaným kovy, který lávu vyztuží, a když její trpasličí pomocníci následně odstranili tunelovou zátku, natáhla se kněžka skrze svůj prsten, aby vylákala netvora ven.

Proces potrvá celý den, bylo totiž nutné pokaždé přivést jen trochu lávy a s pomocí magie ji umístit, teprve pak přivést další. Byla to únavná a těžká práce, Catti však nepolevila a soustředila se na každičkový detail. Šlo o Pwenta, který býval její přítel a byl drahý jejímu otci, proto považovala sarkofág stejně tak za rakev jako za umělecké dílo.

„Už jsi mu to řekla?“ ozvalo se později toho dne. Hlas ji překvapil, neboť se domnívala, že je sama.

Prudce se otočila a zjistila, že před ní stojí Jarlaxl.

„Omlouvám se, jestli jsem tě překvapil,“ pravil žoldácký velitel a hluboce se jí uklonil. Přistoupil blíž a nakoukl do vany. „Krása, náležitá pocta největšímu trpasličímu hrdinovi.“

Cattiiným prvním instinktem bylo na nezvaného drowa vyštěknout – co on mohl koneckonců vědět o skutečném hrdinství Tibldorfa Pwenta? Spolkla však svá slova a připomněla si, že Jarlaxl sehrál v boji, který se v Gauntlgrymu před desítkami let odehrál a během nějž se z Pwenta stal nemrtvý, důležitou roli. Drowský žoldák a jeho trpasličí společník Atrogat sem dorazili spolu s Bruenorem a Drizztem, aby vrátili prvorozeného zpátky do jámy. Jarlaxl byl svědkem bitvy, ve které Pwent a Bruenor porazili nejen šejtána, nýbrž i upíra, který nakonec Pwenta infikoval.

Nepochybovala o tom, že toho dne byl Jarlaxl pro Bruenora hrdinou.

„Jak jsi mě našel? Jak ses sem dostal?“ zeptala se Catti, i když ne ostře. Rozhlédla se a upřela pohled na lávou zalitou předsň na druhé straně jámy, kde bývala teleportační místnost arcimága Grompha.

„Jeden přítel mi prozradil, kde tě najdu,“ odvětil Jarlaxl.
 „Pustil mě dovnitř.“

„Drizzt?“

„Menší,“ odvětil drow a mrkl okem nezakrytým klapkou.

„Atrogat,“ pochopila Catti a potřásla hlavou. „Měl postavit Bruenora nad tebe. Takže se to nestane? Tátu to bude zajímat, že ano?“

„Prosím, neříkej mu to. Atrogat ví, proč jsem tady, proto mě pustil dovnitř, abych mohl vzhledem k situaci co nejlépe sloužit zájmům krále Bruenora.“

Catti ho kývnutím vybídla, ať pokračuje.

„Ještě jsi to králi Bruenorovi neřekla?“

Povzdychla si. „Není snadné oznámit trpasličímu králi, že jeho právě dobyté království bude brzy zničeno.“

„Pak bychom to možná neměli připustit.“

„Je to děsivý úkol,“ přiznala žena.

„Máš Grompha Baenre.“

„Arcimága Grompha, Harpelovy, svoji vlastní moc... bude ale cokoli z toho nebo všechno vůbec stačit? Věž mystických věd byla fyzicky zničena a její magie je starší než jakákoli živá vzpomínka.“

„To není nezbytně nutně pravda,“ namítl Jarlaxl. „A pořád mám několik způsobů, jak bychom mohli najít další vodítka. Sám život je děsivý, má drahá, ale je taky úžasný, nemyslíš?“

Catti na něj nevěřicně pohlédla.

„Ano, mám skvělou náladu,“ přiznal Jarlaxl. „A věř mi, tvůj úkol není ten nejděsivější ani ten nejnebezpečnější, jaký mám zrovna před sebou.“

„Možná by sis měl odpočinout.“

„Možná miluji dobrodružství.“

„A nebezpečí?“

Jarlaxl se usmál.

„Chceš být u toho, až to králi Bruenorovi povím?“ nabídla Catti.

„Jestli mi to dovolíš?“

„Uvítala bych to.“

Jarlaxlův úsměv byl upřímný. V tu chvíli oba napadlo, že na tom, že Jarlaxlovi bylo dovoleno vstoupit do této místnosti bez doprovodu, není nic divného. Opravdu byl přítelem krále – i jich všech.

„Dovol, ať svolám trpaslíky, aby mohli Pwenta odnést na jeho místo odpočinku v audienční síni,“ řekla Catti. „Musí ho tam umístit ve správné póze, než kámen úplně ztvrdne.“

„Myslím, že napřed na tebe čeká náš černovousý přítel u Velké výhně,“ řekl Jarlaxl. „Tvrdil, že pro tebe něco má, a hlavně ty máš něco pro něj.“

Catti kývla, zazubila se a přesunula se ke své brašně, z níž vytáhla těžký kožený pás, který Jarlaxl viděl už dřív. Když ho drowský žoldák poznal, vykulil oči.

„Jeho opasek?“

„Atrogat mi dovolil, abych si ho na několik desetidnů vypůjčila,“ vysvětlila žena.

„Potřebovala jsi zvednout něco těžkého?“ zažertoval Jarlaxl. Rozuměl magii opasku, který dodával nositeli velkou fyzickou sílu.

„Studovala jsem ho v Luskanu,“ odvětila Catti se smíchem.

Jarlaxl zakroutil hlavou a sotva věřil svým očím.

„Tvrdil, že je přítel krále Bruenora, věrný až navěky,“ připomněla Catti. „Přísahu druhů a rodu prý složil s větší vážností než kdokoli jiný.“

„Plánuješ vyrobit podobný opasek pro Bruenora?“ zeptal se žoldák. „Zvládneš vyrobit něco takového?“ Při druhé otázce se Jarlaxlovi vloudilo do hlasu zřetelné nadšení, jako by v tom viděl velké možnosti.

Catti se však jen zasmála. „Jednou možná,“ odpověděla. „Ale ne, tak kvalitní opasek je vzácný a je naplněný starší magií, kterou, jak se obávám, zničil Mor kouzel.“

„Mor kouzel skončil.“

„Jenže Tkanivo není úplně spravené a magie z dob před ním je... no, uvidíme, až se pokusíme znovu postavit Věž mystických věd.“

Jarlaxl to uznal a šel před Catti do Kovárny, kde Atrogat čekal u Velké výhně Gauntlgrymu.

Celý se rozzářil, když mu Catti vrátila magický opasek, který si bez otálení zapnul kolem kyprého pasu.

„A pro mě?“ zeptala se Catti.

„Už je v peci,“ vysvětlil trpaslík. „Máš připravený svý zaklínadla?“

Catti kývla a ukázala na žhnoucí pec. Atrogat vzal do ruky kleště, natáhl si těžkou koženou zástěru a naklonil se do pece.

Jarlaxl všechno sledoval zpozzdálí a jeho zvědavost ještě zesílila, když trpaslík vytáhl z pece kousek mitrilu a rychle ho ponořil do vody. Jednalo se o osmihran asi o velikosti Jarlaxlovy dlaně.

Když ho Atrogat vyjmul z vody, podržel ho před Catti, která se mezitím pustila do zaklínání. Z rukávů její pestrobarevné, třpytivé blůzy vyvanula modrá mlha.

Jarlaxl přistoupil blíž, aby líp viděl. „Spona na opasek?“ pošeptal si pro sebe. Všiml si, že do mitrilu je vyrytý malinký obrázek. Vypadal jako Taulmaril Hledač srdcí, dříve Cattiin luk, který nyní nosil Drizzt.

Catti dokončila zaklínání a zvedla ruku, aby se předmětu dotkla. Když to udělala, vyskočila modrá jiskra, zaprskala ve vzduchu a žena ucukla.

„Todle to mělo udělat?“ zeptal se Atrogat.

„Doufám,“ odpověděla Catti se smíchem. Rychle však zvažněla a otočila se k Jarlaxlovi. „Jestli mu to povíš, budeme mít problém,“ varovala.

„Povím? Komu povím? A co mu povím?“

Žena se usmála a kývla. „Dobře,“ řekla, vzala si sponu od Atrogata a schovala ji do váčku.

„Máš i zbytek?“

„Krev? Jo. Má ji Jantar. Brzo ti ji donese.“

„Krev?“ zeptal se Jarlaxl.

„Čím míň toho víš, tím větší je šance, že zůstaneme přáteli,“ řekla mu Catti důrazně. Ukázala na druhou stranu místnosti, kde se objevilo vážné procesí trpaslíků. Trojice se k němu

připojila a společně se vydali do nejvyššího patra komplexu. Drizzta našli v trůnní komnatě a spolu s ním zamířili za králem Bruenorem, který byl nedaleko. V horní válečné komnatě se u stolu s detailní mapou komplexu sešel s Držkou Potokem, Oretem Hrotem, sestrami Těžkými kladivý a dalšími trpasličími veliteli.

„Ach, takže už je čas na vobřad,“ řekl Bruenor, když je uviděl.

Catti zvedla ruku. „Ještě ne, táto,“ odvětila. „Můžem s tebou mluvit?“

Bruenor se rozhlédl. „Jo.“

„Sami?“ požádala Catti.

Bruenor se znovu rozhlédl. „De vo síň?“

Žena kývla.

„Takže tady a teďka,“ prohlásil Bruenor a pokynul ostatním trpaslíkům, ať zůstanou. „Cokoli vo síni stojí za to, aby to slyšeli všichni, kerý sou tu. Sme čtyři klany v jednom, že jo?“

„Jo,“ prohlásil Třas Gavún z Mirabaru, vůdce trpaslíků z Mirabaru v Bruenorově novém království. Ostatní přitakali a Cattiini společníci rovněž. Tak jako tak se to museli dozvědět všichni a bude lepší, když se tak stane dřív, než začnou vyprazdňovat síně Mirabaru, Adbaru, Felbaru a Mitrilové síně, stále víc Delzounů se totiž začínalo stahovat do Gauntlgrymu.

„Plánujem znova postavit Věž mystických věd v Luskanu,“ prohlásila Catti.

„Jo, něco takovýhos říkala,“ odpověděl Bruenor.

„Arcimág Gromph souhlasil, že nám pomůže,“ dodal Jarlaxl.

Bruenora to moc nepotěšilo. „Tvý město,“ opáčil. „Dělej si, co chceš. Ale varuju tě, drowe, jesli plánuješ tu věž vobnovit jenom proto, abych ti nák dlužil...“

„Obnovíme ji, abychom zachránili Gauntlgrym,“ vyhrkla Catti. „Jen proto.“

„Ech?“ řekli Bruenor a několik dalších společně.

„Moc Věže mystických věd sem přivádí vodní živly,“ vysvětlila žena. „Jenom jejich společná moc drží netvora v jámě.“

„Jo, a točí se jich tam nahusto,“ odvětil Bruenor.

„Zbytková magie je silná,“ uznala Catti. „Ale je to opravdu jen zbytková magie. A už slábně.“

„Co to říkáš?“ zeptal se Držka Potok bez dechu.

Catti se zhluboka nadechla a byla nesmírně ráda, když jí Drizzt stiskl ruku. „Jesli se nám nepovede věž vobnovit a znova sem přivýst magii, moc roků v Gauntlgrymu vám nezbyvá. Magie zmizí a vodní živly vodplavou.“

„A bestie bude volná,“ dodal Drizzt. „A my už viděli, co se stane pak.“

Bruenor něco nesrozumitelně zabručel. Tvářil se, jako by žvýkal hrst ostrého kamení.

„Kolik roků?“ zeptal se nakonec a všechny oči se upřely na Catti.

„Nevim,“ přiznala. „Míň než tvůj život, to je jistý, a míň než ten můj, to je taky jistý.“

„A viš to jistě?“

„Jo.“

„Poňvadž ti to řek ten tvor?“

„De vo víc, ale jo.“

„No tak tu zatrolenou věž vopraviš,“ prohlásil Držka Potok, neptal se.

Catti dál hleděla na Bruenora.

„No?“ zeptal se jí nakonec král Gauntlgrymu.

„Zkusíme to, dobrý králi Bruenore,“ ozval se nečekaně Jarlaxl. „S vaší dcerou, Harpelovými a s veškerou mocí, jakou se mi podaří sehnat, to zkusíme.“

„A jakou roli v tom hraješ ty?“ vyjel na něj Bruenor.

„Víte, o co se snažím v Luskanu. Nikdy jsem to před vámi netajil.“

„Takže si myslíš, že by ti to tam sopka vyfoukla, co?“

„Možná, i když Luskan je pravděpodobně dost daleko,“ odvětil Jarlaxl. „Nepopírám, že mi obnova věže přinese velký prospěch, zčásti proto, že vás to udrží tady v Gauntlgrymu, což je mi, dobrý trpasličí králi, milejší.“

Na okamžik to vypadalo, že Bruenor jeho slova zpochybní, pak se ale zarazil, kývl a nechal to být.

„Abychom uspěli, budeme ale potřebovat vaši pomoc,“ dodal Jarlaxl. „Prosím, pošlete tisíc svých nejlepších stavitelů do Města plachet, aby nám pomohli věž fyzicky znovu vztyčit.“

„Tisícovku?“ zděsil se Bruenor.

„Musíme tu zbudovat zdi,“ protestoval Oret Hrot.

„Jo, a zajistit tunely,“ dodal Držka Potok.

„A k čemu nám to šhecko bude, dyž ta zatrolená sopka bouchne?“ překřičela je Malalhota Těžké kladivo a poprask se ztišil, než mohl skutečně vypuknout.

„Chceš po mně, abych poslal tisícovku svých hochů do města pirátů a drowů?“ řekl Bruenor.

„Samozřejmě se zaručím za jejich bezpečí. Vlastně se postarám, aby měli kde bydlet, i o všechno ostatní, co budou potřebovat, přímo na ostrově Palaš, kam se dá po souši dostat jedině přes Strážní ostrov, který hlídá pevnost vrchního kapitána Kurta.“

„Tvůj kluk?“

Jarlaxl to kývnutím potvrdil.

Bruenor se rozhlédl po místnosti a všichni trpaslíci kývli na souhlas.

„Možná jich ale budeme potřebovat víc než tisíc,“ varoval Jarlaxl.

Bruenorovi se rozšířily nozdry, zasáhla však Catti. „Jesli selžem, nezůstanou vám žádný síně, kerý byste mohli bránit. Aspoň ne tady. Ale jesli uspějeme...“ dodala, když trpaslíci začali brblat. „Prvorozený bude bezpečně ve své díře a my budeme vědět mnohem víc vo magii, kerá stvořila Gauntlgrym. Je docela možný, že věž je přesně tím, co potřebujem, abysme zprovoznili magický brány.“

Schůzka se tak uzavřela ve smíru, přesně jak Catti doufala. Když však Bruenor a ostatní trpaslíci opustili válečnou komnatu a vstoupili do trůnní síně, aby se zúčastnili obřadu umístění Pwentovy sochy, zase se tvářili trpce.

Bruenor zamířil rovnou k trůnu, vyskočil si na něj, podepřel si vousatou bradu rukou a zadíval se na sarkofág Tibldorfa Pwenta. Ten byl vyzvedán ve finální hrdinské póze do výklenku,

který trpaslíci vyhloubili tucet kroků daleko a asi deset stop nad zemí. Odtamtud bude mít Pwent výhled na celou síň, bude stát jako strážce těsně nad davem a dohlížet na svého krále, chránit ho.

Král Bruenor z toho načerpal trochu útěchy, stejně jako z působení božského trůnu. Měl zvláštní pocit, stejně jasný jako šepot v uchu, že vnímaví duchové v Trůně trpasličích bohů s jeho rozhodnutím pomoci s obnovou Věže mystických věd souhlasí.

Díky tomu a díky přítomnosti Pwenta se Bruenor cítil pozoruhodně klidný vzhledem k šokujícím zprávám, které toho dne obdržel. Věděl, že není sám a že jeho přátelé, a to včetně Jarlaxla, jsou velkou oporou.

Při obřadu nechal o Pwentovi hovořit jiné a sám prakticky neposlouchal. Nepotřeboval slyšet historky o Tibldorfu Pwentovi, aby věděl, jaký ten nejskvělejší štítový trpaslík byl. Když domluvili, zvedl Bruenor z náhlého popudu ke rtům prasklý stříbrný roh a disharmonicky na něj zadul, čímž přivolal přízrak bojechtivce Pwenta.

Jako vždy, když neobjevil žádného zjevného nepřítele, hopsal přízračný obránce divoce kolem a prohlížel každý stín a výklenek.

Ostatním to nepřipadalo vůbec divné a obrátili pozornost k Bruenorovi, který je vyzval k připitku na Pwentovu počest.

Přízrak sledoval jen Jarlaxl a všiml si tak, že stvoření, které nemělo být nijak spojené se skutečným duchem a duší Tibldorfa Pwenta, které mělo být pouze prostou, skoro nemyslicí manifestací ochránce, se zastavilo před sarkofágem, který právě umístili na stěnu, a upřeně se na něj zadívalo.

A v jeho skoro průzračných očích si Jarlaxl něčeho všiml.
Poznání?